

OPINIONS

**ELS ESPIES MOREN
EN SECRET***Xavier Vinader***12****ESTAPÉ RESPON***Toni Cañis***L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER***Lluís Bonada***13****EL NARCIS DE FRA ANGELICO***Martí Domínguez***14****LA RAÓ DE SER
DELS ZOOLOGICS***Jordi Portabella***15****ELS TALIBANS CATÓLICS
ATAQUEN***J. J. Pérez Benlloch***SOM UNA BANDEROLA***Pere Martí***16****TOT RELLEGINT 'EXODE'***Llibert Ferri***ENS ESTAN ENGANYANT***Glòria Marcos***17****LLEIALTAT***Joan F. Mira***114**

Els líders polítics de la Unió Europea són presents aquesta setmana a Barcelona per celebrar Consell Europeu. El tema a tractar és la liberalització dels mercats i tot sembla indicar que s'aconseguiran resultats amb més celeritat que en altres cimeres. Això, que significaria un pas més en el procés d'Unió, teòricament hauria de generar certa sensació compartida d'uropeisme. Però no és així. I la culpa no s'ha de buscar només en el fet que aquesta cimera tracte temes econòmics i que per tant reforci la idea que la UE només s'uneix per a qüestions d'aquesta índole.

Només cal mirar en què s'ha convertit el Palau de Congressos de Barcelona i voltants, i l'impacte que això té entre la ciutadania. Les instal·lacions triades per a la reunió han esdevingut una petita ciutadella inexpugnable, i els successius cercles concèntrics de cordó policial i tanques metàl·liques han interromput el ritme quotidià de la ciutat. Als embussos i les dificultats d'accés a certes zones s'hi ha d'afegir la sensació de viure en una ciutat en estat d'alerta màxima, cosa que és alimentada amb els constants comunicats de premsa del Ministeri de l'Interior sobre les diverses possibilitats de patir tot tipus d'atacs violents per part dels grups més diversos.

Teòricament la celebració del Consell Europeu a les ciutats és un gest que pretén acostar la Unió Europea als ciutadans i així reforçar el sentiment de pertinença a una comunitat supranacional. Però la realitat d'aquesta setmana a Barcelona no és precisament la més favorable per a despertar el sentiment d'adhesió popular a les institucions europees. Si cada vegada que se celebra una reunió d'aquestes característiques ha de servir per destarotar el ritme quotidià de la ciutat i els seus habitants, no sembla probable que a curt termini augmente la identificació amb aquesta realitat que uneix quinze estats. Al contrari, l'efecte encara és més negatiu, ja que si fins ara la cosa europea a gran part de la població li queia lluny i per tant se'n desentenia, ara, tal i com es planteja, com un club reunit a prop però alhora aïllats i protegits dels propis ciutadans europeus, el que generarà serà una aversió i un rebuig a una Europa fabricada per una elit tancada en la seua torre d'ivori. I ja és baixa la participació en les eleccions europees que només cal animar d'aquesta manera a reduir-la més.

I en el cas català encara amb més èmfasi. Ja que al "búnquer" creat aquesta setmana s'hi afegeix la impossibilitat de veure'ns-hi representats com a catalans. No només en el Consell Europeu sinó a la resta d'institucions decisives de la UE. La setmana passada, el mateix president de la Convenció sobre el futur d'Europa, Valéry Giscard d'Estaing, després d'una trobada a València amb Eduardo Zaplana, deixava clar que era totalment contrari a augmentar el paper de les regions a la Unió. Si el president d'un ens com aquesta Convenció té un president que es dedica a restringir les opcions a debatre sobre el futur d'Europa, poc interès trobarà entre els catalans a fer vots d'uropeisme. Però aquest no ha estat l'únic cas d'enrocament estatal. A més de les declaracions continuades d'Aznar contra tota presència de les regions a la UE, també la setmana passada el president francès, Jacques Chirac, es va pronunciar a favor de crear la figura del president europeu, però per a ser escollit únicament amb el vot dels estats.

Per molt de sentiment europeista que els catalans hagem estat covant durant tots aquests anys, exemples com els descrits no fan més que generar frustració, desil·lusió i rebuig al projecte europeu, si més no al que es construeix actualment. I aleshores si que no n'hi haurà prou amb tenir unes quantes monedes d'euro a la butxaca per a sentir que pertanyem a un espai supraregional organitzat, anomenat Unió Europea.

“La realitat d'aquesta setmana a Barcelona no és la més favorable per a despertar l'adhesió popular a les institucions europees”

TORRE D'IVORI EUROPEA